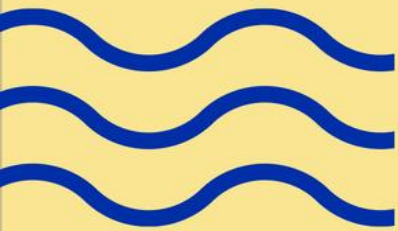

Viiivi Pusu ja rakkauskirjeet

TITTAMARI
MARTTINEN

 SAGA
EGMONT

Tittamari Marttinen

Viivi Pusu ja rakkauskirjeet

SAGA Egmont

Viivi Pusu ja rakkauskirjeet

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2006, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726983234

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Elävä jäätelökone

Täällä Viivi Pusu. Ja kesäloma on jo puolivälissä.

Et ikinä arvaa, mitä on tapahtunut!

Vai arvaatko? No, et kovin helpolla, tapaus on sen verran uskomaton. Joten minä kerron.

Olin jo alistunut siihen, että viettäisin koko kesän kotosalla. Riippukeinussa loikoillen ja laiskotellen. Pari päivää se oli ihan kivaa, mutta sitten minä kyllästyin. Vilkaisin kalenteria ja näin, että kesä jatkuisi loputtomiin. Eikä Tuomas edes ollut kaupungissa!

Juuri silloin sain viiden päivän kesätyön. Älä naura. Olin ihan totta innoissani. Viisi päivääkin on paljon parempi kuin ei kesätöitä ollenkaan. Minun iässäni ei ole helppoa saada kesätöitä. Täytän kolmetoista vasta tammikuussa. Isommat rynnivät ohi ja varaavat kaikki mukavat työt. Mutta minäpä sainkin maailman hauskimman kesätyön. (Niin ainakin ensin luulin.) Pääsin nimittäin myyjäksi meidän tuttavien jäätelökioskiin. Siitä työstä olen aina haaveillut. Aina!

En olisi millään uskonut, että jätskipallojen pyöritteleminen olisi niin raskasta. Ja vaikeaa. Ei ollenkaan sellaista kuin voisi kuvitella. Minäkin haaveilin, että istuskelisin kioskissa kaikessa rauhassa lueskelemassa kirjaa ja nuoleskelemassa jotain uutuustötteröä. Ja nuoltuani tötterön loppuun alkaisin nuoleskella toista. Ja niin edelleen. Niin minä kuvittelin.

En kyllä välittäisi enää muistella koko jäätelökeikkaa, nyt kun olen suorittanut sen kunnialla loppuun. Olin viisi päivää tuuraamassa Jasmiinaa, joka (raukka) joutuu

istumaan kioskissa koko kesän! En käsitä, miten hän jaksaa! Tai ehkei hän jaksakaan. Hän lähti välillä viikoksi Englantiin tapaamaan äitiään, ja minä sain siis homman siksi aikaa.

Sivumennen sanoen, Jasmiina on minulle melkein kuin isosisko. Hänen isänsä Mikko seurustelee minun äitini Eevan kanssa. Ja hänen pikkuveljensä Buster taas on minun pikkuveljeni Eeliksen parhaita kavereita.

Tietysti olin iloinen, että Jasmiina kierrätti kesätyönsä minulle. Hän kierrättää nykyisin melkein kaikki vaatteensakin minulle, siis sellaiset joihin kyllästyy. Isosisko on tosi käytännöllinen hankinta. Jos olisin arvannut tämän, niin olisin hankkinut sellaisen jo ajat sitten. Ei, nythän minä kirjoittelen ihan lööperiä: minulle ei tullut mieleenkään, että voisin joskus saada ikioman isosiskon. Jasmiina oli siis huippuihana yllätys!

Ja ajatella, että muutama viikko sitten äitiä jännitti kertoa minulle Mikosta. Nyt en enää käsitä, miten me joskus pärjäsimme ilman Mikkoa.

Mutta palataanpa asiaan eli kesätyöhöni jäätelökioskissa. Se oli varmasti koko kesän helteisin viikko. Helteisin tarkoittaa myös vilkkain, ainakin jäätelönmyyjän kannalta. Ja ehkä myös uimavalvojan. Uimavalvojaksi minusta ei totisesti ole, eikä taida olla jätskinmyyjäksikään.

Sormiini puhkesi valtavia rakkuloita. Kipeitä hiertymiä. Ne tulivat siitä, kun puristin jääkylmää jäätelökauhaa ja yritin nirhata sillä palasia irti valtavista, umpijäisistä jäätelölaatikoista. Kaiken huipuksi palellutin sormenpäätäni. Ihan totta! Ne olivat lopulta aivan tunnottomat!

Tunnista toiseen jouduin upottamaan käteni jäisiin jäätelöaltaisiin ja pusertamaan pallokauhalla siistejä ja sieviä jäätelöpalloja. Kääntelin kauhaa hartiavoimin ja

muovasin palloja, hiki pisaroi otsallani ja valui loristen selkää alas. Samaan aikaan jäätelöastiat hohkasivat kylmää niin että menetin ääneni. Kysyin asiakkailta raakkumalla, että mitä saisi olla, ja toivoin etteivät he olisikaan halunneet mitään. Turha toivo! Olin iltaisin puolikuollut. Ei puhettakaan, että olisin ehtinyt jossain välissä nautiskella itse jäätelöä. Ei puhettakaan, että olisin maistanut kiskan jokaista laatua. En ehtinyt maistaa ensimmäistäkään palloa. Ei tehnyt edes mieli.

Kioskilla oli koko ajan jonoa. Ja rehellisyyden nimissä on sanottava, etten ole maailman nopein tötteröntekijä. Enkä taida olla toiseksi nopeinkaan. Yritin vain väkertää mahdollisimman siistejä jätskejä, jotka eivät heti leviäisi ostajansa käsille ja syliin. Taisi onnistua jotenkuten. Mutta hidasta puuhaa se oli. Kioskin jono oli parhaimmillaan sadan metrin mittainen.

Kummallista muuten, miten pahalla tuulella monet ihmiset olivat, vaikka kesäloman pitäisi olla rentouttavaa aikaa. He vain kivahtivat minulle tilauksensa, ja jäätelön olisi pitänyt olla heillä siinä samassa. He eivät ollenkaan ymmärtäneet, että minä suhtaudun puuhaan kuin puuhaan tavattoman kunnianhimoisesti. Ehkä he vain pitivät minua tavallista kömpelömpänä jätskinmyyjänä!

Samat ihmiset hotkivat tötterönsä kiireellä kuin se olisi polttanut heidän hyppysissään. Ehtivätkö he ollenkaan nauttia jäätelöstä?

Jonoon ilmestyi kyllä toisenlaisiakin lomailijoita. Sellaisia, joilla ei ollut kiirettä minnekään. Näin siellä ihmeen tuttujakin naamoja. Yhdet kasvot kuuluivat meidän luokan Untolle. Toiset Anterolle. Kolmannet Linda-Liisalle. Niillä asiakkailla ei ollut kiirettä minnekään. Välillä minusta tuntui, että he testasivat minun kärsivällisyyttäni. Halusivat osoittaa, miten lyhyt pinna minulla oli.

Unto ja Antero ravasivat ostamassa aina uusia jätskejä. Miten paljon heihin oikein mahtuikaan sitä tahmeaa mönjää? He asettuivat näyttävästi kioskin läheisyyteen raidallisille aurinkotuoleille lipomaan jätskejään ja huokailemaan, miten aurinko paistoi silmiin, jäätelö kutitti kitalakea ja kaikki oli muka niin auvoista ja leppoisaa. He olisivat kuulemma pyytäneet minua mukaansa rannalle, mutta oletettavasti en olisi ehtinyt, koska kioskillä oli koko ajan jonoa.

Linda-Liisa kävi kertomassa matkoistaan ja sanoi, että oli vain kääntymässä täällä Ruusuvuoressa ja lähtisi kohta taas reissuun.

Unto ja Antero eivät tosiaan lähteneet minnekään. He ilmestyivät jonoon yhä uudelleen. He kyselivät raaka-aineista eivätkä osanneet päättää, mitä halusivat. Jäätelö ehti sulaa ennen kuin he olivat tehneet siitä selvää. He pyysivät käsipapereita ja valittivat jäätelötahroja shortseissaan. Välillä he roikkuivat jätskiluukulla ihan huvikseen.

HÄIPYKÄÄ! minä kiljuin.

He vaativat rahansa takaisin. Tai korvaukseksi uudet tötteröt.

- Korvaukseksi mistä? minä kysyin.

- Tämä jäätelö ei maistu samalta kuin ennen vanhaan, Unto valitti.

- Ei niin, koska se on tämän sesongin uutuuus! minä tiuskaisin.

- Miksi sinä olet noin ilkeä? Unto valitti.

- HÄIPYKÄÄ, ILKIMYKSET! karjuin silläkin uhalla, että muut jonottajat saattoivat luulla, että kohtelin yhtä epäkunnioittavasti kaikkia asiakkaitani.

Unto ja Antero olivat tosiaan päättäneet koetella minua. Tavallaan heidän pilailunsa tuntui kodikkaaltakin, sillä minulla oli muuten aika orpo olo. Niin paras kaverini

Pinja kuin poikaystäväni Tuomas (niin, totta se on, usko tai älä - Tuomas ja minä olemme kimpassa!) olivat kesänvietossa mahdollisimman kaukana Ruusuvuoresta, jossa me kaikki asumme.

En siis ihan vilpittömästi edes toivonut Unton ja Anteron häipyvän, vaikka niin heille kiljuinkin.

Pinja oli lähtenyt perheineen Madeiralle. En käsitä, mitä järkeä siinä oli. Suomessa oli ihan yhtä lämmintä kuin siellä. Mutta Pinjan perhe kaipasi kuulemma vaihtelua.

Tuomaskin oli suureksi pettymyksekseni matkustanut isänsä kanssa heinäkuuksi Gotlantiin. Me olimme tavanneet kesäkuussa joka päivä ja käyneet uimassa ja torilla syömässä mansikoita ja herneitä. Olimme käyneet yhteisessä lempipaikassamme Kesäniemessä, jossa on hylätty leikkipuisto. Olimme pelanneet Unton ja Anteron kanssa minigolfia ja tehneet kaikenlaista hauskaa, mitä kesällä pitääkin puuhata.

Tuomas oli vakuuttanut minulle, ettei matkustaisi lomalla minnekään. Mutta sitten hänkin otti ja lähti. Hänen isänsä kuulemma pakotti. Tuomaksen isä Tappi on musiikinopettaja, ja nyt hän oli jostain keksinyt, että Ruotsissa Gotlannin saarella vietettiin kamarimusiikkiviikkoja, ja että hänen pitäisi ehdottomasti päästä sinne kuulemaan jotain maailmankuulua huippupianistia, jota hän oli ihailut lapsesta saakka! Voitko kuvitella, miten julma ihminen! Vaivautuiko hän edes kysymään Tuomakselta, halusiko tämä lähteä Visbyhyn? Ei todellakaan. Vaivautuiko hän kysymään minulta, olisinko minä halunnut lähteä? Ei todellakaan.

Ja minä olisin halunnut!

Parasta Tuomaksen matkassa oli se, että saatoimme lähetellä tekstiviestejä. Ja kirjoitella sähköposteja. Olimmekin vaihdelleet niitä ahkerasti. Minä olin nykyisin

kirjaston vakiokävijä numero 1. Avaamisen hetkellä seisoin kirjaston oven takana odottamassa, että pääsisin ryntäämään tietokoneelle tarkistamaan viestejä. Iltaisin kävin tarkistamassa postit vielä ennen kirjaston sulkeutumista.

Oma tietokoneemme oli nimittäin rikki. Äitikin oli lomalla, joten koneen korjaamisella ei ollut kiirettä. Äidin lisäksi perheeseeni siis kuuluvat pikkuveljeni Eelis ja pikkusiskoni Iisa. Äiti elättää meitä kirjoittamalla naistenlehtiin haastatteluja ja muita juttuja, sekä keksimällä ristikoita, horoskooppeja, tietokilpailuja, piilosanoja ja kaikenlaisia tehtäviä. Niiden kehittäminen ei aina ole helppoa. Siksi äitikin on välillä aika lujilla.

Mutta onneksi äiti seurustelee nykyisin Mikon kanssa. Mikko pitää kirjakauppaa nimeltä Peter Pan. Meidän perhe saa sieltä alennusta. Se on hyvä juttu. Me kun kaikki tykkäämme kirjoista ihan mielettömästi!

Ja arvaa mitä sitten tapahtui! Ihmeiden aika ei ollut ohi. Sain Tuomakselta tällaisen tekstiviestin: "Viivi. Tule Visbyhyn. Edes pariaksi päiväksi. Tuomas."

Kuten huomaat, Tuomaksen tyyli on aika tiivis. Hän ei turhia pölise. Hän kirjoittaa vain asiaa. Mutta tuo viesti kyllä herätti minussa aika ristiriitaisia tunteita!

Jos Tuomas halusi, että tulen pistäytymään Visbyssä, se ehkä tarkoitti, että hänellä oli ikävä minua. Niin saattaisi olettaa. Muuten hän ei olisi pyytänyt minua.

Mutta miksei hän sanonut sitä suoraan? Oliko se niin vaikeaa, kirjoittaa: Kuolen ikävään. Pari lyhyttä sanaa.

Tuomas ei koskaan leperrellyt kirjeissään sellaista kuin "Pusuja, Tuomas" tai "Haleja, Tuomas". Se ei ollut hänen tyyliään. Hän ei varmaan uneksanutkaan kirjoittavansa koskaan rakkauskirjeitä!

Välillä en edes ollut varma siitä, olimmeko me tosiaan kimpassa. Olin haaveillut siitä niin kauan, että koko juttu

saattoi yhtä hyvin olla mielikuvitukseni tuotetta.

Tietysti halusin lähteä Visbyhyn. Onneksi Jasmiina palasi kioskille seuraavana päivänä, kun taas Mikko suuntasi Busterin kanssa niiden mökille. Äidin kanssa joutuisin takuulla käymään pitkät neuvottelut. Siitä olin vuorenvarma. Mutta arvaa miten kävi?

Jäähyväiset kirsikkapuille

Koko loppuillan viihdyin tiiviisti huoneessani pakkaamassa tavaroitani. Otin parhaat toppini ja rintsikkani, farkkuhameeni ja shortsini. Pakkasin korvikset, huulikiillot, aurinkolasit ja kaiken tarpeellisen. Niin, äiti lupasi minulle kesämatkan Visbyhyn sillä ehdolla, että hän itse pääsee mukaan. Äitikin vaikutti tosi pitkästyneeltä nyt kun Mikko oli lastensa kanssa milloin missäkin. Eelis ja Iisa puolestaan seikkailivat oman isänsä eli Hanneksen kanssa Naantalin Muumimaailmassa.

- Mitä me enää odottelemme, eikös lähdetä matkaan heti? äiti hihkaisi ja tarttui innokkaasti laivamatkojen hinnastoon, jonka olin tulostanut hänelle kirjaston koneelta.

- Niin, ei meilläkään ole mitään syytä kököttää koko kesää kaksin kotosalla, minä sanoin.

- Miksi emme keksineet tätä jo aikaisemmin? äiti ihmetteli.

- Samaa minäkin mietin, säästin nopeasti.

- Mahtavaa, että Tuomas päätti lähteä juuri Visbyhyn! äiti riemuitsi.

- Ai miten niin?

- No minähän vietin lapsena monta kesää Gotlannissa, äiti sanoi. - Minulla on paljon ihania muistoja niistä päivistä, joina aurinko helotti kirkaalta taivaalta ja me vain kuljeskelimme vapaina...

- Visbyssäkö? Miksi et ole ennen kertonut siitä? minä kysyin.

- Olenhan minä, ainakin miljoona kertaa, äiti väitti. - Sinä et vain koskaan kuuntele minun juttujani.
- Et ole kertonut, että olit juuri Visbyssä, minä intin. - Ja ketkä me? Kenen kanssa sinä siellä olit?
- Olin tätini Helmin kesälapsena, äiti nauroi. - Minulla oli siellä paljon ystäviä. Varsinkin Hellevi, hänkin oli syntynyt Suomesta, mutta hänen perheensä oli muuttanut sinne... ja olihan siellä tietysti Petter. Ensirakkauteni. Petter osasi veistää pajupillejä ja kulki aina paljain jaloin. Hänestä piti tulla lintutieteilijä.
- Tuliko siitä? minä kysyin.
- Ei aavistustakaan, äiti kihersi. - Olin tulisesti rakastunut häneen.
- Oliko sekin rakastunut sinuun?
- Kyllä kai. Me olimme siihen aikaan 7-vuotiaita!
- Mikset ole koskaan vienyt meitä lapsia sinne Gotlantiin? minä paheksuin.
- Helmi-täti on kuollut jo vuosia sitten, äiti selitti. - Ei vain ole tullut mieleeni lähteä sinne, nyt kun Helmiä ei enää ole.
- Vai niin, minä mutisin.
- Entä kirsikkapuut? äiti muisti. - Ja päärynät? Miten ne pärjäävät, jos me lähdemme lomalle?
- Äiti oli saanut tänä kesänä äkillisen kipinän puutarhanhoitoon. Hän oli ostanut taimimyymälästä kolme kirsikkapuuta ja yhden päärynäpuun. Hän järkeili, että puut ja pensaat eivät vaatisi yhtä herkeämätöntä kuokkimista ja lannoittamista ja rikkaruohojen kitkemistä kuin esimerkiksi kokonainen kasvima.
- Kai ne nyt pärjäävät muutaman päivän keskenään, minä arvelin.
- Entä jos ne alkavat meidän poissaollessamme tehdä marjoja ja hedelmiä? äiti tuskaili.